

O jaz te ne bom več izganjal, tovariš
mojih temnih dni, ne bom ti grozil z nasiljem,
vsiljivec: ne morem se meriti s tabo. Tih si,
tih in močan, in ostal boš z mano do konca.
Presunjen, spoštovanja poln sem obstal pred teboj
in sklonil glavo.

Vzemi me. Vzemi me.

KONEC

Marjan Kramberger

Konec. Zapri pisalni stroj,
zakleni sobico. Junij je, junij.

Kako je svečana in mirna
ta pokrajina. Nebo se je za vselej zjasnilo
nad nami; težak in prašen se spušča
razžarjeni zlati oblak svetlobe.
Konec! Konec! Vsi stroji so vključeni,
vsa žita so posejana,
nestrpno iskane besede najdene in zapisane,
opravljeno je. Zelene zastave bijejo v veter,
oči se svetijo. Od daleč, kot topel val,
udarja hrup na uho. Kam, kam?

Kamorkoli.

Med množico, v polja, na kraj sveta,
ljudem in bogu za hrbet — vseeno, vseeno.
Opravil si svoje. Zelene zastave v očeh,
kriki, upanje — to si ti. Tu si za vselej,
na dnu tega praznika, kamorkoli odideš.